

Sygn. akt I ACa 896/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess SSA Regina Kurek
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. C. (1)

przeciwko(...)Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. (...)

z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 24 listopada 2015 r. sygn. akt I C 391/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Regina Kurek SSA Józef Wąsik SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I A Ca 896/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 listopada 2015r Sąd Okręgowy w Krakowie:

zasądził od strony pozwanej (...)Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda J. C. (1) kwotę 44.132,35 zł (czterdzieści cztery tysiące sto trzydzieści dwa złote trzydzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami:

od kwoty 18.000 zł od dnia 7 września 2012 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 6.502,67 zł od dnia 10 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 4.445,40 zł od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 3.184,28 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 12.000 zł od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;

2/ ustalił, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za dalsze skutki wypadku z dnia 26 stycznia 2012 r.;

3/ w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

4/ koszty postępowania między stronami wzajemnie zniósł;

5/ nakazał pobrać od pozwanego(...)Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. (...)z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 2.260 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego żądania pozwu.

Za podstawę faktyczną wyroku Sąd przyjął następujący stan faktyczny:

(...) Towarzystwo Ubezpieczeń S. A. (...)

w W. ubezpieczyło od odpowiedzialności cywilnej (...) S.A., którego pracownikiem był sprawca wypadku z dnia 26 stycznia 2012 r.

W dniu 26 stycznia 2012 r. w K. na skrzyżowaniu

ul. (...) z ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Sprawca, który kierował autobusem marki K. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w następstwie czego miało miejsce zderzenie z busem marki I. (...) o nr rej. (...), w którym jechał jako pasażer powód J. C. (1). Wskutek powyższego wypadku drogowego powód J. C. (1) doznał obrażeń ciała.

Postanowieniem Prokuratora Rejonowego K.

w K. z dnia 9 lutego 2012 r. zostało wszczęte śledztwo pod sygn.

1 Ds. 166/12/Sp(c) w sprawie sprowadzenia w dniu 26 stycznia 2012 r. katastrofy w ruchu lądowym w wyniku zderzenia autobusu MPK z busem

w efekcie czego doszło do zagrożenia życia i zdrowia wielu osób, tj. o czyn

z art. 173 §1 k.k.

Odniesioną z powyższego wypadku szkodę powód zgłosił u strony pozwanej – jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku – która uznała swoją odpowiedzialność i przystąpiła do likwidacji szkody.

W toku likwidacji szkody strona pozwana wypłaciła powodowi kwoty:

1. 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia,

2. 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia,

3. 7.856,22 zł tytułem odszkodowania za leki,

4. 449,80 zł tytułem odszkodowania za dojazdy na rehabilitację.

403,40 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów (390,00 zł tyt. zwrotu kosztów dojazdów, 13,40 zł tyt. zakupu piłki i (...)).

Po wypadku w dniu 26 stycznia 2012 r. powód został przyjęty na Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w K.. Powód poddany został wielu specjalistycznym badaniom, na podstawie których rozpoznano u niego: uraz lewej ręki –

złamanie nasad dalszych kości łokciowej i promieniowej lewej, zwichnięcie nadgarstka lewego – kości półksiężycowej, otwartą ranę lewej ręki, uszkodzenie kręgów szyjnych, uraz kolana, stawu kolanowego nogi lewej – silne stłuczenie z obrzękiem i krwiakami podskórnymi oraz bóle żeber i biodra po stronie prawej – stłuczenie z krwiakami. Następnie ze względu na utrzymującą się niesprawność oraz dolegliwości lewej ręki powód podjął specjalistyczne leczenie, w wyniku którego stwierdzono, iż doznał on uszkodzenia nerwów okolicy nadgarstka pośrodkowego i łokciowego.

U powoda rozpoznano również ruchową dystrofię współczulną ze sztywnością palców i nadgarstka oraz dolegliwości bólowe. Dnia 27 kwietnia 2012 r. powód przebył operację, w czasie której uwolniono mu nerwy i stwierdzono znaczny stopień uszkodzenia nerwu łokciowego o typie zmiążdżenia. Powodowi wykonano uwolnienie obu nerwów oraz delikatną manipulację ręki. Następnie u powoda zdiagnozowano obrzęk śródrezcza i palców, całkowitą sztywność stawów palców, 10 stopni ruchomości stawu promieniowo – nadgarstkowego oraz brak ruchomości w zakresie stawów przedramienia. Obraz kliniczny kończyny przemawiał za ostrym stanem algodystrofii oraz neuropatią nerwu pośrodkowego i łokciowego. Z uwagi na powyższe powód był rehabilitowany. Regularna rehabilitacja trwała do marca 2013 roku. Jej przebieg był długotrwały i ciężki. Z uwagi na powstałe u powoda schorzenia zostało wobec niego wydane orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 28 stycznia 2013 r., w którym zaliczono powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wskazano, iż niepełnosprawność u powoda istnieje od dnia 26 stycznia 2012 r. Orzeczenie zostało wydane do dnia 31 stycznia 2015 r. W dniu 24 kwietnia 2015 r. zostało wydane kolejne orzeczenie o niepełnosprawności, w którym zaliczono powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności i w którym wskazano, iż orzeczenie wydaje się na stałe.

Doznany uraz spowodował trwałe, znacznego stopnia upośledzenie funkcji ręki lewej. Wynikiem tego urazu było zreponowane zwichnięcie kości księżycowej, złamanie wyrostków rylcowatych obu kości przedramienia lewego. W momencie urazu doszło do zmiążdżeniowego uszkodzenia nerwu łokciowego na wysokości kanału G.. Powstający krwiak spowodowany złamaniami i zwichnięciami (zwichnięcie kości księżycowatej i podwichnięcie kości łódeczkowatej) zlokalizowanymi w bezpośredni sąsiedztwie, doprowadził do uszkodzenia nerwu łokciowego na wysokości kanału G.. W wyniku dwukrotnego leczenia operacyjnego i rehabilitacyjnego obecnie utrzymuje się podwichnięcie kości łódeczkowej z cechami uszkodzenia obu nerwów, powodujące utrzymywanie się dolegliwości bólowych i upośledzenia chwytu lewą ręką. Następstwem przebytego urazu w stanie neurologicznym powoda jest uszkodzenie nerwów pośrodkowego i łokciowego lewego. Rokowania są raczej złe. Brak jest możliwości całkowitego powrotu do zdrowia powoda. Cechy uszkodzenia nerwów będą się utrzymywać stale. Konieczna jest długotrwała rehabilitacja. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 45 %.

Powód przed wypadkiem prowadził aktywny tryb życia. Pomagał swojej żonie w pracach domowych, uprawiał sport (siatkówka, kajaki), poświęcał czas dziecku, wykonywał drobne remonty. Od chwili wypadku większość obowiązków domowych musiała przejąć żona powoda, bowiem dla powoda nawet praca przy komputerze wymaga dużo większego wysiłku niż wcześniej. Przez około rok czasu od wypadku powód nie mógł samodzielnie prowadzić samochodu. Po wypadku powodowi zaczął towarzyszyć bardzo silny ból ręki. Było to przyczyną dezorganizacji jego życia osobistego, powód stał się nerwowy, wybuchowy, często musiał zażywać leki przeciwbólowe, na skutek których miał problemy z żołądkiem. Wskutek przeżyć związanych z wypadkiem u powoda pojawiły się problemy natury psychicznej – bezpośrednio po wypadku powód korzystał z pomocy Poradni (...)i uczęszczał na spotkania psychoterapii w związku z wystąpieniem u niego pourazowych zaburzeń stresowych. Powód odczuwał lęki związane z podróżowaniem komunikacją, wizją utratą pracy oraz niemożnością odzyskania sprawności w uszkodzonej ręce.

Aktualnie nie występują psychologiczne wskaźniki obecności zaburzeń psychicznych mogących być skutkiem wypadku. U powoda nie występuje trwały bądź długotrwały uszczerbek na psychice w związku z tym zdarzeniem. Choć doznany przez powoda uraz fizyczny łączył się z doświadczeniem cierpienia a w obrazie przeżyć psychicznych powoda obecne są przykre wspomnienia związane ze zdarzeniem oraz negatywne emocje wywołane przez fizyczną niepełnosprawność i jej konsekwencje, to ich nasilenie nie powoduje istotnych, negatywnych konsekwencji dla

aktualnego psychologicznego funkcjonowania. U powoda występują wystarczające zasoby psychiczne do radzenia sobie ze skutkami zdarzenia.

Powód poniósł koszty rehabilitacji w wysokości 8.300 zł. Kwota 2.600 zł została powodowi wypłacona przez stronę pozwaną w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego. Różnica, którą pokrył z własnych funduszy wynosi 5.700 zł. Skorzystanie przez powoda z prywatnego leczenia i rehabilitacji, a nie oczekiwanie na zabiegi w ramach NFZ, było uzasadnione, bowiem leczenie należało podjąć jak najszybciej – im dłużej nerwy pozostają bez leczenia stymulującego w ramach rehabilitacji, to tym późniejszy efekt jest groszy.

Powód z własnych środków opłacał koszty specjalistycznych badań, wizyt lekarskich; nierozliczona przez pozwanego pozostała kwota 700 zł.

Powód ponosił koszty dojazdów na rehabilitację oraz wizyty lekarskie powód. Kwotę 839,80 zł strona pozwana wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego. Powód pokrył nadto z własnych środków koszty dojazdów w kwocie 2.059,07 zł. Na kwotę tę składa się kwota 1.290,77 zł przeznaczona przez powoda na dojazdy samochodem osobowym marki R. nr rej. (...) oraz kwota 1.608,10 zł, którą powód poniósł na zakup biletów celem dojazdów transportem publicznym.

- Ze względu na skutki wypadku z dnia 26 stycznia 2012 r., w wyniku którego powód doznał przedmiotowego urazu, zmuszony był do korzystania z codziennej opieki osób trzecich. Przez okres ok. 2 miesięcy (przez 6 tygodni, kiedy miał opieki osób trzecich w wymiarze około 2-4 godzin dziennie. Opiekę nad nim sprawowała jego żona A. C., z którą powód wspólnie zamieszkiwał. Żona powoda pomagała mu w czynnościach higienicznych, zawoziła go i odwoziła na rehabilitację. Koszt 1 godziny usługi opiekuńczej w Ośrodku Pomocy (...) (...) w W. od końca stycznia 2012 r. do końca kwietnia 2012 r. wynosił 11 zł. rękę unieruchomioną w opatrunku gipsowym oraz po późniejszej operacji przez 14 dni powód wymagał

Powód od dnia 12 lipca 2005 r. pozostaje w zatrudnieniu w (...) Sp. z o. o. w K. na stanowisku dyspozytora w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku z wypadkiem do dnia 22 grudnia 2012 r. powód był niezdolny do pracy, w następstwie czego obniżeniu uległy uzyskiwane przez niego dochody. Początkowo pobierał zasiłek chorobowy, a następnie – świadczenie rehabilitacyjne. W roku 2011 łącznie z tytułu wynagrodzenia otrzymał kwotę 40.393,67 zł, natomiast w roku 2012 kwotę 34.978,80 zł (33.793,90 zł za okres od lutego do grudnia). Średni miesięczny zarobek za rok 2011 wyniósł kwotę 3.366,14 zł, natomiast za rok 2012 – 2.914,90 zł.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłego W. M. oraz opinii biegłego W. R. uznając obie opinie za rzeczowe, logiczne i zgodne ze wskazaniami wiedzy. Biegli w pisemnych opiniach oraz w ustnych opiniach uzupełniających w sposób wyczerpujący opisali obecny stan zdrowia powoda, rozmiar, stopień i długotrwałość uszczerbku na zdrowiu powoda oraz wskazali związek przyczynowy pomiędzy wypadkiem z dnia 26 stycznia 2012 r.

a obecnym stanem zdrowia powoda. Sąd podzielił również wnioski biegłego psychologa co do skutków przedmiotowego wypadku w zakresie stopnia

i rozmiaru uszczerbku zdrowia psychicznego powoda. Opinia ta jest rzetelna

i fachowa, wydana została na podstawie dokumentów zalegających w aktach sprawy oraz przeprowadzonego z powodem wywiadu. Nadto strony nie kwestionowały jej wniosków.

Zdaniem Sądu I Instancji powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Początkowo powód odczuwał bardzo silne dolegliwości bólowe z powodu urazu ręki. Przez dwa miesiące musiał korzystać z pomocy osób trzecich. Mimo, iż powrócił do pracy zawodowej wymagał długotrwałej rehabilitacji, której z mniejszym lub większym natężeniem będzie musiał być poddawany do końca życia. Rokowania są raczej złe. Brak jest możliwości całkowitego powrotu do zdrowia powoda. Cechy uszkodzenia nerwów będą się utrzymywać stale. Oprócz dolegliwości fizycznych powód w okresie tuż po wypadku odczuwał skutki w sferze psychicznej o charakterze lękowym. Związane to było z niepewnością o przyszłość, możliwość podołania obowiązkowi w pracy zawodowej, jak

również w codziennych czynnościach. Powód odczuwał silną obawę związaną z podróżowaniem busem. Powód w wyniku powyższego wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu o łącznej wysokości 45 %.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał, że sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 §1 k.c. będzie kwota 60.000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości uwzględni wskazane powyżej dyrektywy, a zwłaszcza rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, czasokres i uciążliwości procesu leczenia, długotrwałość i nasilenie dolegliwości bólowych, trwale następstwa tych obrażeń w sferze fizycznej oraz ograniczenia, jakie wywołują w dotychczasowym życiu powoda, w tym potrzebę rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmianę trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, z drugiej jednakże strony winno odpowiadać stopie życiowej społeczeństwa. Zadośćuczynienie powinno mieć charakter całościowy i obejmować swoim zakresem zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, jak i te, które mogą dopiero powstać w przyszłości. Jednocześnie zadośćuczynienie w takiej wysokości nie odbiega rażąco od innych zadośćuczynień przyznawanych przez Sądy w podobnych sprawach, zatem nie spowoduje ono poczucia niesprawiedliwości czy pokrzywdzenia przez Sąd.

Reasumując, Sąd zasądził tytułem zadośćuczynienia na rzecz powoda kwotę 30.000 zł uwzględniając już wypłaconą przez stronę pozwaną z tego tytułu kwotę 30.000 zł.

Żądanie zasądzenia odszkodowania w związku z zakupem okularów, ponoszeniem kosztów dojazdów na rehabilitację i wizyty lekarskie, kosztów badań, zakupu leków, opieki oraz utraceniem zarobków znajduje uzasadnienie w treści art. 444 §1 k.c. W oparciu zgromadzone dokumenty, opinie biegłych, zeznania świadka A. C. oraz zeznania powoda, a także kierując się zasadami doświadczenia życiowego i art. 322 k.p.c. Sąd uznał, iż zasadnym było przyznanie kwoty:

- 5.700 zł z tytułu kosztów zabiegów rehabilitacyjnych, uwzględniając wypłaconą przez stronę pozwaną uprzednio powodowi kwotę 2.600 zł w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego,
- 700 zł z tytułu kosztów specjalistycznych badań, wizyt lekarskich i lekarstw,
- 2.059,07 zł z tytułu kosztów dojazdów na wizyty lekarskie i zabiegi rehabilitacyjne uwzględniając wypłaconą przez stronę pozwaną uprzednio powodowi kwotę 839,80 zł w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego,
- 509 zł z tytułu kosztów zakupu okularów zdrowotnych,
- 1.980 zł z tytułu kosztów sprawowanej nad powodem opieki,
- 3.184,28 zł z tytułu utraconych zarobków.

Do kosztów związanych z leczeniem należy zaliczyć także koszty przewozu chorego do instytucji medycznej w celu odbycia konsultacji i stosowania zabiegów terapeutycznych. Ustalając wysokość kosztów przejazdów powoda związanych z leczeniem i rehabilitacją, Sąd oparł się na przedłożonych przez powoda dokumentach, sporządzonych przezeń wycienieniach oraz na regule art. 322 k.p.c. Wycienienia powoda w świetle zasad doświadczenia życiowego ocenić należy jako prawidłowe. Brak jest podstaw, by poddawać w wątpliwość ilość przejazdów oraz długość trasy, albowiem znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Częściowo zasadne było natomiast żądanie odszkodowania z tytułu kosztów związanych ze sprawowaniem opieki nad powodem. Podkreślić przy tym należy, iż fakt ponoszenia całego ciężaru opieki nad poszkodowanym w czasie leczenia i rehabilitacji przez członków najbliższej rodziny nie zwalnia osoby odpowiedzialnej od zwrotu kwoty obejmującej wartość tych świadczeń; uprawnionym do dochodzenia tych kwot jest wyłącznie poszkodowany. Ustalając wysokość

należnego z tego tytułu odszkodowania Sąd oparł się na opiniach biegłych i ustalił, że przez okres ok. 2 miesięcy powód wymagał opieki osób trzecich w wymiarze około 2-4 godzin dziennie. Uznając wskazaną przez powoda stawkę za godzinę opieki w wysokości 11 zł za miarodajną w świetle zasad doświadczenia życiowego Sąd określił wydatki poniesione przez powoda w tym zakresie na kwotę 1.980 zł (3 godz. × 60 dni × 11 zł/godz.).

Szkodą w myśl art. 361 § 2 k.c. są nie tylko straty, które poszkodowany ponosi, ale też korzyści, które utracił (*lucrum cessans*), czyli w przypadku J. C. (2) utracony dochód. Co prawda ustalenie szkody pod postacią utraconych zarobków, czy też renty mającej stanowić ekwiwalent utraconych zarobków, ma zawsze charakter hipotetyczny, jednakże utrata musi być przez żądającego odszkodowania czy renty udowodniona (art. 6 k.c.). Powód winien tego dowieść z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie można w świetle doświadczenia życiowego przyjąć, że utrata takich konkretnie zarobków rzeczywiście miała miejsce. Prawdopodobieństwo to odróżnia utracone korzyści, o jakich mowa w art. 361 § 2 k.c. od tzw. szkody ewentualnej, która nie podlega kompensacji na gruncie kodeksu cywilnego.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego powód, który po wypadku pobierał zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne uzyskał dochody niższe o 3.184,28 zł niż w analogicznym okresie roku poprzedzającego przedmiotowe zdarzenie. Z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można stwierdzić, że gdyby powód nie poniósł szkody w wyniku wypadku

z dnia 26 stycznia 2012 r, to byłby zdolny do pracy w okresie od dnia 26 stycznia 2012 r. do dnia 22 grudnia 2012 r. i otrzymałby wynagrodzenie w pełnym wymiarze. Pomiędzy wypadkiem a utraconym zarobkiem istnieje adekwatny związek przyczynowy, zatem szkoda ta na podstawie art. 444 §1 k.c. podlega naprawieniu.

O odsetkach orzeczono stosownie do art. 481 §1 k.c.

Podstawą żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość jest art. 189 k.p.c. Jak wskazano w orzecznictwie, w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia. Pod rządem art. 442¹ §3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny

w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Drugi czy kolejny proces odszkodowawczy może toczyć się nawet po dziesiątkach lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę. Trudności dowodowe z biegiem lat narastają a przesądzenie w sentencji wyroku zasądzającego świadczenie odszkodowawcze o odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, zwalnia powoda (poszkodowanego)

z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym taka odpowiedzialność już ciąży. Po stronie powoda

– poszkodowanego istnieje więc interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość (por. uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., III PZP 34/69 - zasada prawna, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r., III CZP 2/2009).

Oceniając interes powoda w przedmiotowej sprawie, Sąd miał w szczególności na uwadze wnioski opinii biegłych, w których wskazano, iż rokowania są raczej złe – brak jest możliwości całkowitego powrotu do zdrowia powoda a cechy uszkodzenia nerwów będą się utrzymywać stale. Dalekosiężne konsekwencje i dolegliwości są częste w przypadku tego typu obrażeń. Materiał dowodowy w niniejszej sprawie daje więc podstawy, by sądzić, iż po wydaniu wyroku mogą ujawnić się dalsze skutki wypadku. Z tej przyczyny żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość należało uznać za zasadne.

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych uprzednio przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z regułą wynikającą z art. 100 zd. 1 k.p.c., ponieważ powództwo zostało uwzględnione

mniej więcej w połowie. Sąd nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwoty 2.260 zł, a to na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła strona pozwana zarzucając naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki zdrowotne, jakie mogą wystąpić u powoda w związku z przedmiotowym wypadkiem, pomimo doktrynalnej i sądowej krytyki możliwości zastosowania rzeczony instytucji w takim zakresie, jak również pomimo braku wykazania przez powoda interesu prawnego w celu zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

W związku z powyższym wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w I i II instancji.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji, zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjął za swoje oraz co do zasady trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Oceniając interes powoda w przedmiotowej sprawie, Sąd I Instancji miał w szczególności na uwadze wnioski opinii biegłych, w których wskazano, iż rokowania są raczej złe – brak jest możliwości całkowitego powrotu do zdrowia powoda a cechy uszkodzenia nerwów będą się utrzymywać stale. Dalekosiężne konsekwencje i dolegliwości są częste w przypadku tego typu obrażeń. Materiał dowodowy w niniejszej sprawie daje więc podstawy, by sądzić, iż po wydaniu wyroku mogą ujawnić się dalsze skutki wypadku.

Sąd Apelacyjny w całości podziela to stanowisko Sądu Okręgowego.

Ma rację apelujący że bieg terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie rozpoczyna się z chwilą dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (art. 442 (1) par. 3 k.c.). Jednak z utrwalonym już orzecnictwem sądowym pod rządem art. 442 (1) par. 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 24.02.2009r, III CZP 2/09, MoP 2009, Nr 17, s.951). Choćby względ na trudności dowodowe mogące powstać po latach uzasadnia pogląd o dopuszczalności takiego ustalenia.

Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym tą sprawę pogląd ten podziela.

W realiach niniejszej sprawy, powód zgodnie z art. 189 k.p.c. uprawdopodobnił swój interes prawny w zadaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości twierdzeniami faktycznymi zawartymi w pozwie i w toku postępowania oraz wynikami opinii biegłych sądowych, które zostały sporządzone w niniejszej sprawie.

Rozległe obrażenia powoda i skutki wyrażające się w ustaleniu trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 40% sprawiają, że rokowania na przyszłość, co do stanu zdrowia powoda są raczej złe. Brak jest możliwości całkowitego powrotu do zdrowia. W szczególności dotyczy to uszkodzenia systemu nerwowego.

Powód jest zmuszony do kontynuowania leczenia, które może ujawnić nowe skutki wypadku nie brane dotychczas pod uwagę i spowodować nowe wypadki.

Z tych względów zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe, zatem wniesiona apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Biorąc pod uwagę przedstawione racje Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Natomiast o kosztach postępowania przed Sądem Apelacyjnym, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą wyniku sporu. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz. U. z 2015 r., poz. 1803).

SSA Regina Kurek SSA Józef Wąsik SSA Jerzy Bess